

[Alfred Jensen.]

søfolk, der har sejlet i allieret tjeneste, som har været torpederet, som har døjet alle de strabadser, krigen har ført med sig, og som må betale af på det forskudsbeløb, der blev udbetalt til deres hustruer, nu, hvor de er i dårlige økonomiske omstændigheder, fortsat rykkes. Jeg synes, at denne indkassering bør indstilles, og bør indstilles nu, da vi forlængst har passeret 10 års dagen for landets befrielse, og man skulle synes, det var så meget lettere at begrunde, som man jo er indstillet på at frigive de krigsforbrydere, der er dømt efter dansk lov, og som afsoner deres straf her i landet. Jeg henstiller til finansministeren, at man undlader at indkassere de penge og eftergiver de søfolk, der i sin tid har taget tjeneste hos de allierede, denne gældspost.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om vejmillionerne. Det forekommer os helt urimeligt, at man fortsætter med den årgamle trafik: kun at anvende en del af de penge, der indkommer, til vejformål. For det kommende år regner man med, at der skal indkomme 344 mill. kr., men kun 109 mill. kr. skal anvendes. Man kan diskutere, hvor meget der skal opkræves, men jeg tror ikke, man kan diskutere, at vore veje trænger til at blive udbygget og forbedret, og at det ikke her drejer sig om småbeløb på 5 eller 10 mill. kr., men at det faktisk drejer sig om flere hundrede millioner. Og når vi befinder os i en situation med stor arbejdsløshed blandt arbejdsmændene, med arbejdsløshedsøer rundt om i landet, er det urimeligt, at man gemmer pengene væk; så må man bruge disse penge til de formål, hvortil de er indkasseret. Jeg skulle tro, det var muligt at skaffe ikke alene den arbejdskraft, men også de materialer, der er nødvendige for at anvende de midler, der her indkasseres, men under alle omstændigheder bør man anvende pengene, så beskæftigelsen bringes på fode og vi kommer ud over begrebet arbejdsløshedsøer og langvarigt arbejdsløse arbejdsmænd.

Jeg kan ikke deltage i de bebrejdelser,

det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremsatte overfor ministeren for offentlige arbejder, fordi han har stillet visse foranstaltninger, der rummer beskæftigelse, i ud-sigt. Tværtimod skal ministeren have vor anerkendelse, og vi vil opfordre ham til ikke alene at love sådanne foranstaltninger, men også at drage omsorg for, at hans løfter indfries.

På samme måde kan jeg heller ikke deltage i forargelsen over, at de gamle skulle have mulighed for at rejse for nedsat billetpris. Det forekommer os at være aldeles rimeligt, at man går den vej. Der er mulighed for at skaffe de gamle plads i togene, der er mulighed for at give dem den lempelse, og hvorfor skulle man så ikke gøre det? Om det skal være ministeriet for offentlige arbejder, statsbanerne eller socialministeriet, der skal betale, kan jo være ligegyldigt. Det, det drejer sig om, er, at man giver de gamle den håndsrekning, der her er tale om.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om andre spørgsmål under statsbanerne. Jeg skal erkende, at vort parti lige så lidt som andre vil forsvare, at der økonomisk set optrædes uhensigtsmæssigt af statsbanerne, at der foregår slendrian, men vi deltager ikke i den forargelse, som offentligheden undertiden søger at lægge for dagen, når der kræves et større tilskud end beregnet til statsbanerne. Vi har den opfattelse, at statsbanerne bør give befolkningen en så god betjening som muligt, og skulle der være områder, som ikke fuldtud kan dækkes, så må man drage omsorg for, at besparelserne tilvejebringes på anden vis end ved at nedlægge baner eller ved at give denne eller hin egn en dårligere betjening. Det beder jeg om at man vil være opmærksom på, når man vil foretage rationaliseringer eller nedlægning af visse banestrækninger.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om tilskuddet til arbejdsløsheds-kasserne. Andre ærede medlemmer har været inde herpå, og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen